

AZ UTOLSÓ LÁTOGATÁS ÉSZAK-PEREÁBAN

FEBRUÁR 11-től 20-ig Jézus és a tizenketek bejárták Észak-Perea összes városát és faluját, ahol Abner társai és a női testület tagjai dolgoztak. Úgy tapasztalták, hogy az evangélium e hírnökei sikeresen működnek, és Jézus többször is felhívta apostolai figyelmet arra a tényre, hogy az országról szóló evangélium csodák és csodatételek nélkül is tud terjedni.

² Az egész pereabeli három hónapos küldetést a tizenkét apostoltól származó kismértékű segítség révén sikeresen teljesítették, és az evangélium ettől kezdve nem is annyira Jézus személyiségét, mint inkább a *tanításait* tükrözte. A követői azonban nem sokáig tartották meg az útmutatásait, mert Jézus halálát és feltámadását követően rövidesen eltértek a tanításaitól és a korai egyházat az ő isteni-emberi személyiségével összefüggő csodálatos fogalmak és megdicsőült emlékek köré kezdték építeni.

1. A FARIZEUSOK RAGABÁBAN

¹ Február 18-án, szombaton Jézus Ragabában tartózkodott, ahol élt egy Nátániel nevű, jómódú farizeus is; és mivel igen sok farizeustársa követte Jézust és a tizenketeket a vidéken, ezért e farizeus reggelivel vendégelte meg e szombaton mindannyiukat, szám szerint mintegy húszan voltak, és Jézust mint díszvendéget hívta meg.

² Amikor Jézus megérkezett a reggelire, a farizeusok többsége, két-három törvénytudóval együtt, már ott volt és az asztalnál ült. A Mester egyből helyet foglalt Nátániel balján, anélkül, hogy odament volna a mosdótálakhoz és kezet mosott volna. A farizeusok közül sokan, különösen azok, akik kedvezően fogadták Jézus tanításait, tudták, hogy Jézus csak tisztálkodási céllal mos kezet, hogy irtózik e tisztán szertartásos műveletektől; így nem lepődtek meg azon, hogy egyenest odajött az asztalhoz és nem mosott előtte kétszer kezet. Nátániel viszont megdöbben azon, hogy a Mester nem tett eleget a farizeus szokás szigorú előírásainak. Jézus, ellentétben a farizeusokkal, nem mosott kezet az egyes fogások között, sem pedig az étkezés végén.

³ Miután komoly sugdolózás alakult ki Nátániel és egy ellenséges farizeus között az ő jobbján, és miután a Mesterrel szemközt lévők erősen felhúzták a szemöldöküket és gúnyosan legörbítették ajkukat, Jézus végül így szólt: „Azt hittem, azért hívtál meg e házba, hogy kenyeret törjek veletek és esetleg megkérdezzetek az Isten országa új örömhírének hirdetéséről; de már látom, hogy azért hoztál ide, hogy tanúja legyek a képmutatás iránti szertartásos odaadásotok megmutatkozásának. E szolgálatot tehát már megtettétek nekem; mi lesz a következő dolog, amivel megtiszteltek, mint ezen ünnepi alkalom díszvendégét?”

⁴ Amikor a Mester ezt elmondta, a farizeusok tekintetüket az asztalra szegezték és elhallgattak. És mivel senki nem szólalt meg, Jézus folytatta: „Közületek, farizeusok közül, sokan barátként vagytok itt velem, némelyek

még a tanítványaim is, de a farizeusok többsége következetesen elutasítja a világosság megpillantását és az igazság elfogadását, pedig az örömhírért folyó munka nagy erővel tárul fel előttük. Mily gondosan tisztogatjátok a poharakat és a tálakat, miközben a szellemi-étel edényeitek mocsokosak és szennyezettek! Nagyon ügyeltek arra, hogy jámbor és szent külsővel jelenjete meg az emberek előtt, de a lelketek mélye csupa képmutatás, mohóság, zsarolás és mindenféle szellemi gonoszság. A vezetőitek nem átallják azt sem, hogy kigondolják és megtervezzék az Ember Fiának megölését. Hát nem értitek meg, esztelenek, hogy a menny Istene látja a lélek benső szándékait, valamint a külső színleléseteket és az ájtatos hitvallásaitokat is? Ne higgyétek, hogy az adományosztás és a dézsmafizetés megtisztít benneteket az igaztalanságtól és képessé tesz arra, hogy tisztán álljatok a minden ember Bírójának színe elé. Jaj nektek, farizeusok, akik továbbra is elutasítjátok az élet fényét! Pontosak vagytok a dézsmafizetésben és kérkedők az adományosztásban, de tudatosan és durván elutasítjátok az Isten megpróbáltatásait és elutasítjátok az ő szeretetének kinyilatkoztatását. Bár minden jogotok megvan ahhoz, hogy e kisebb kötelezettségeket megtartsátok, nem szabadott volna e súlyosabb követelményeknek meg nem felelnetek. Jaj mindazokra, akik menekülnek az igazság elől, gorombán visszautasítják az irgalmat, és elvetik az igazat! Jaj mindazokra, akik megvetik az Atya kinyilatkoztatását, miközben az előkelők székét keresik a zsinagógában és hízelgő köszöntéseket várnak a vásártereken!”

⁵ ¶ Amint Jézus felállt, hogy távozzon, az asztalnál lévő törvénytudók egyike ezzel szólította meg: „De Mester, némely kijelentéssel minket is megdorgálsz. Hát semmi jó sincs az írástudókban, a farizeusokban vagy a törvénytudókban?” És Jézus állva felelt a törvénytudó embernek: „Ti, miként a farizeusok, örömtöket lelitek az ünnepek legfőbb helyeinek elfoglalásában és a hosszú köpönyegek viselésében, miközben az emberek vállára nehéz terheket, fájdalmasan viselhetőket tesztek. És amint az emberek lelke tántorog e nehéz terhek alatt, ti az ujjatokat sem mozdítanátok. Jaj nektek, akiknek legnagyobb öröme az, hogy sírokat építsetek az atyáitok által megölt látnokoknak! És hogy beleegyezéseket adjátok abba, hogy amit az atyáitok megtettek, az ma is megvalósuljon, mivel azt tervezték, hogy megöljétek azokat, akik most jönnek megtenni azt, amit a látnokok a maguk idejében tettek — hirdetni az Isten igazságosságát és kinyilatkoztatni a mennyei Atya irgalmát. De minden múltbeli nemzedék közül a látnokok és az apostolok vérét leginkább ettől az elfajzott és képmutató nemzedéktől követelik. Jaj mindannyiatokra törvénytudók, akik elrejtettétek az egyszerű emberek elől a tudás tárházának kulcsát! Ti magatok elutasítjátok, hogy az igazság útjára lépjete, és ugyanakkor megakadályoznátok mindenki mást, aki be akar lépni oda. De ti ezzel nem tudjátok bezárni a mennysország kapuit; kinyitottuk eze-

ket mindazok előtt, akiknek megvan a hitük a belépéshez, és az irgalom e kapuit nem zárja be azon hamis tanítók és igaztalan pásztorok előítélete és gögje, akik a fehérre meszelt sírokhoz hasonlítanak, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak a halottak csontjaival és mindenféle szellemi undoksággal.”

⁶ És amikor Jézus befejezte a beszédet Nátániel asztalánál, úgy távozott a házból, hogy nem vett az ételből. És a farizeusok közül azok, akik hallották e szavakat, némelyek hittek a tanításaiban és később beléptek az országba, de a többség megmaradt a sötétség útján, egyre elszántabban várták, hogy elkaphatják némely szavát, melyeket felhasználhatnak a perbe fogásához és a Szanhedrin előtti elítéltetéséhez Jeruzsálemben.

⁷ ¶ A farizeusok éppen három dolog iránt mutattak különös érdeklődést:

⁸ 1. A szigorú dézsmafizetés.

⁹ 2. A tisztasági törvények kínosan pontos követése.

¹⁰ 3. A minden nem farizeussal való kapcsolat kerülése.

¹¹ ¶ Ez alkalommal Jézus az első két szokás szellemi sívárságát állította pellengérré, miközben egy másik és későbbi alkalomra, amikor is majd ugyanezen emberek közül sokkal újra együtt fog étkezni, tartogatta a farizeusokat dorgáló azon megjegyzéseit, hogy nem hajlandók társas érintkezést folytatni a nem farizeusokkal.

2. A TÍZ BÉLPOKLOS EMBER

¹ Másnap Jézus a tizenkettekkel átment a Szamaria határa közelében lévő Amathuszba, és ahogy a városhoz közeledtek, összetalálkoztak egy tíz bélpoklosból álló csoporttal, akik e hely közelében tartózkodtak. E csoportból kilencen zsidók voltak, egy pedig szamaritánus. Rendes körülmények között e zsidók tartózkodtak volna ezzel a szamaritánussal való közösségtől vagy kapcsolatba lépéstől, de a közös nyomorúságuk épp elég volt ahhoz, hogy minden vallási előítéletükön felülkerekedjenek. Sokat hallottak Jézusról és a korábbi gyógyítási csodáiról, és mivel a hetvenek szokás szerint bejelentették Jézus várható érkezésének időpontját, amikor a Mester e vándorutakon volt a tizenkettekkel, a tíz bélpoklos értesült arról, hogy a Mester e helyen várhatóan ekkortájt fog megjelenni; és ők ennek megfelelően itt, a város peremén várakoztak, mert abban reménykedtek, hogy magukra vonják a figyelmét és gyógyulást kérhetnek tőle. A bélpoklosok Jézust közeledni látván, mivel ők nem mertek közelebb menni, a távolból kiáltottak oda neki: „Mester, könyörülj rajtunk; tisztíts meg mindet a betegségünktől. Gyógyíts meg minket, ahogy meggyógyítottál másokat is.”

² Jézus épp akkor magyarázta el a tizenketteknek, hogy a pereai nem-zsidók és a kevésbé hithű zsidók miért hajlandóbbak inkább elhinni a hetvenek által hirdetett evangéliumot, mint az inkább óhitű és a hagyományhoz ragaszkodó júdeai zsidók. Felhívta a figyelmüket arra a tényre, hogy az üzenetüket hasonlóképpen készségesen fogadták

a galileaiak és még a szamaritánusok is. De a tizenkét apostolnak még nemigen akaródzott jóindulatú érzéseket táplálnia a régóta lenézett szamaritánusok iránt.

³ Ennek megfelelően, amikor Zélóta Simon észrevette a szamaritánust a bélpoklosok között, megpróbálta rávenni a Mestert, hogy úgy menjen be a városba, hogy nem is gondolkodik el azon, hogy esetleg üdvözölje őket. Jézus azt mondta Simonnak: „De mi van, ha a szamaritánus úgy szereti az Istent, ahogy a zsidók? Ítélezzünk embertársaink felett? Ki tudja? Ha meggyógyítjuk ezt a tíz embert, akkor talán a szamaritánus még hálásabb lesz, mint a zsidók. Biztos vagy a véleményedben, Simon?” És Simon rávágtá, „Ha megtisztítod őket, hamarosan megtudod.” És Jézus azt felelte: „Úgy is lesz, Simon, és te is rövidesen megismered az emberek háláját és az Isten szeretetteljes irgalmát.”

⁴ Jézus, közelebb menve a bélpoklosokhoz, azt mondta: „Ha meg akartok gyógyulni, menjetek nyomban és álljatok a papok elé, amint azt Mózes törvénye megköveteli.” És ahogy elindultak, meg is gyógyultak. De amikor a szamaritánus látta, hogy meggyógyult, visszafordult és Jézust keresvén, elkezdte hangosan dicsőíteni az Istent. És amikor rátalált a Mesterre, térdre borult a lába előtt és köszönetet mondott a meggyógyulásáért. A kilenc másik, a zsidók, szintén felfedezték, hogy meggyógyultak, és bár ők is hálásak voltak a megtisztulásért, folytatták útjukat, hogy a papok elé álljanak.

⁵ Ahogy a szamaritánus ott térdelt Jézus lába előtt, a Mester, a tizenkettekre nézve, különösen Zélóta Simonra, azt mondta: „Hát nem tíz tisztult meg? Hol van akkor a másik kilenc, a zsidók? Csupán egy, ez az idegen tért vissza, hogy dicsőítse az Istent.” És ez után így szólt a szamaritánushoz, „Kelj fel és menj utadra; a hited meggyógyított.”

⁶ Jézus újra az apostolaira tekintett, amint az idegen elment tőlük. És az apostolok mind Jézusra emelték tekintetüket, kivéve Zélóta Simont, aki szemlesütve állt. A tizenkettek nem szóltak egy szót sem. Jézus sem beszélt; nem volt szükséges szólnia.

⁷ ¶ Bár mind a tíz férfi valóban azt hitte, hogy bélpoklos, csak négyük szenvedett e betegségben. A többi hat tévesen bélpoklosságnak hitt bőrbetegségből gyógyult ki. Ám a szamaritánusnak valóban bélpoklossága volt.

⁸ ¶ Jézus a tizenkettek lelkére kötötte, hogy ne beszéljenek a bélpoklosok megtisztításáról, és ahogy Amathusz felé tartottak, hozzátette: „Látjátok miként van az, hogy a ház gyermekei, még ha engedetlenek is Atyjuk akaratával szemben, természetesnek veszik az áldásokat. Kis dolognak tartják, ha elfeledkeznek arról, hogy köszönetet mondjanak, amikor az Atya meggyógyítja őket, de az idegenek, amikor ajándékot kapnak a ház urától, elcsodálkoznak és kötelességüknek érzik, hogy köszönetet mondjanak azokért a jó dolgokért, melyeket kaptak.” És az apostolok megint nem feleltek semmit a Mester szavaira.

3. A GERASZAI HITSZÓNOKLAT

¹ Amikor Jézus és a tizenkettek felkeresték az ország hírnekeit Geraszában, az egyik farizeus, aki hitt Jézusban, megkérdezte tőle: „Uram, sokan lesznek vagy kevesen, akik igazán üdvözülnek?” És Jézus válaszul azt mondta:

² ¶ „Azt tanították nektek, hogy csak Ábrahám gyermekei menekülnek meg; hogy csakis a befogadott nemzsidók reménykedhetnek az üdvözülésben. Némelyiketek úgy érvelt, hogy mivel az Írásokban az áll, hogy az Egyiptomból kiment összes sereg közül csak Káleb és Jósua élte meg, hogy eljusson az ígéret földjére, ezért viszonylag kevés azoknak a száma, akik a mennyországot keresvén bebocsátást is nyernek.

³ Van nálatok egy másik mondás is, egy olyan, mely sok igazságot tartalmaz: Az, hogy az örökkévaló élethez vezető út egyenes és keskeny, hogy az oda vezető kapu szintén szűk, s így azok közül, akik az üdvözülést keresik, csak kevesen juthatnak át e kapun. Van egy olyan tanításotok is, miszerint a romlásba vivő út széles, hogy annak bejárata tágas, és hogy sokan vannak, akik ezt az utat választják. És e közmondásnak megvan a maga értelme. De én kijelentem, hogy az üdvözülés elsősorban a személyes döntéseken múlik. Még ha az élet útjához vezető kapu szűk is, azért elég tágas ahhoz, hogy átengedjen mindenkit, aki őszintén be akar jutni, mert én vagyok az a kapu. És a Fiú sohasem fogja megtagadni a bejutást a világegyetem bármely olyan gyermekétől, aki hit révén törekszik a Fiún keresztül megtalálni az Atyát.

⁴ De ebben áll a veszély mindazok előtt, akik késlekednének az országba való belépéssel, miközben folyamatosan az éretlenség gyönyöreit hajszolják és szabad folyást engednek az önzőségük kielégítésének: Miután nem voltak hajlandók szellemi tapasztalásban belépni az országba, később esetleg be akarnak jutni oda, amikor a jobb út dicsősége az eljövendő korszakban megnyilatkozik. És ezért akkor majd azok, akik gorombán elutasították az országot, amikor emberi hasonlatosságban eljöttem, és be akarnak jutni, amikor az az isteniség hasonlatosságában nyilatkozik meg, akkor minden ilyen önzőnek azt fogom mondani: Nem tudom honnan valók vagytok. Meg volt az esélyetek, hogy e mennyei létpolgárságra felkészüljete, de ti elutasítottatok minden ilyen irgalmas ajánlatot; visszautasítottatok minden meghívást, hogy jöjjetek, amikor nyitva a kapu. Most, elöttetek, akik elutasítottátok az üdvözülést, a kapu zárva van. A kapu nincs nyitva azok előtt, akik önös dicsőségből akarnak bejutni az országba. Az üdvözülés nem azoké, akik nem hajlandók megfizetni annak árát, hogy magukat őszintén az Atyám akarata megcselekedésének szenteljék. Amikor szellemben és lélekben hátat fordítottatok az Atya országának, akkor nincs értelme elmében és testben a kapu elé állni és zörgetni, mondván, „Uram, nyiss kaput nekünk; mi is nagyok akarunk lenni az országban.” Ekkor azt mondom majd, hogy ti nem az én nyájamba tartoztok. Nem eresztelek azok közé, akik megvívták a hit jó harcát és elnyerték az országban való önzetlen szolgálat jutalmát a földön. És amikor azt mond-

játok, „Hát nem ettünk és ittunk veled, és nem tanítottál az utcáinkon?” Erre megint csak azt mondom majd, hogy ti szellemi idegenek vagytok; hogy nem voltunk társak az Atya irgalmas segédkezésében a földön; hogy nem ismerlek titeket; és akkor az egész föld Bírója azt mondja nektek: „Távozzatok tőlünk ti mind, akik örömet leltetek a gonosz tetteitekben.”

⁵ De ne féljete; mindenki, aki őszintén vágyik az örökkévaló élet megtalálására az Isten országába való belépés révén, az bizonyosan megleti ezt az örök üdvösséget. Ám ti, akik elutasítjátok ezt az üdvözülést, egy napon meglátjátok majd Ábrahám ivadékának látnokait, akik ott ülnek a nem-zsidó nemzetek híveivel e megdicsőült országban, hogy részesüljenek az élet kenyereből és felüdítsék magukat annak vizével. És akik így szellemi erővel és az élő hit kitaró rohamai által beveszik az országot, jönnek azok északról és délről és keletről és nyugatról. És nézzete, sokan az elsők közül utolsók lesznek, és sokszor lesznek utolsókból elsők.”

⁶ Ez valóban új és különös változata volt az egyenes és keskeny útról szóló régi és ismert közmondásnak.

⁷ Az apostolok és sok tanítvány ekkor kezdte megérteni Jézus korai kijelentésének értelmét: „Hacsak nem születtek újjá, hacsak nem születtek a szellemtől, nem léphetek be az Isten országába.” Azonban mindazok számára, akiknek szíve nyílt és hite őszinte, mindörökre igaz marad: „Nézd, az emberek szívének ajtajában állok és kopogok, és aki ajtót nyit nekem, bemegyek őhöz és vele eszem és jóllakatom az élet kenyerevel; egy leszünk szellemben és célban, és így mindörökre testvérek leszünk a paradicsomi Atya keresésének hosszú és gyümölcsöző szolgálatában.” És így az, hogy kevés vagy sok lesz a megmentett, teljesen attól függ, hogy kevés vagy sok méltányolja a meghívást: „Én vagyok a kapu, én vagyok az új és élő út, és aki akar, belevághat az örökkévaló élettel járó végtelen igazságkeresésbe.”

⁸ Még az apostolok sem voltak képesek teljesen felfogni azon tanítását, hogy az embereknek szellemi erőre van szükségük ahhoz, hogy minden anyagi ellenálláson áttörjenek és minden olyan földi akadályt legyőzzenek, mely az Isten felszabadított fiaiként az útjukban áll a szellemben élendő új élet végtelenül fontos szellemi értékei elérése során.

4. A VÉLETLENEKRŐL SZÓLÓ TANÍTÁS

¹ Noha a palesztinaiak többsége kétszer étkezett egy nap, Jézusnak és az apostoloknak az volt a szokása, hogy amikor úton voltak, délidőben megálltak pihenni és magukat felüdíteni. És útban Filadelfia felé épp egy ilyen déli pihenő alkalmával történt, hogy Tamás megkérdezte Jézustól: „Mester, hallván az út során reggel tett megjegyzéseidet, azt szeretném tudni, hogy szellemi lényeknek van-e a közük az anyagi világban végbemenő különös és rendkívüli eseményekhez, és megkérdezném azt is, hogy vajon az angyalok és más szellemlények képesek-e megelőzni a véletlen eseményeket.”

² ¶ Tamás kérdésére válaszolva Jézus azt mondta: „Ilyen hosszú ideje vagyok veletek, és te mégis folyton ilyeneket kérdezel tőlem? Hát nem figyelted meg, hogy az Ember Fia miként él veletek egyként és mily következetesen utasítja el a menny erőinek igénybevételét a személyes szükségleteinek kielégítése érdekében? Nem mind együtt élünk-e ugyanazon eszközökkel, melyekkel minden ember is él? Látod-e a szellemi világ hatalmát megnyilatkozni e világ anyagi életében, eltekintve az Atya kinyilatkoztatásától és néha az ő beteg gyermekeinek meggyógyításától?

³ Atyáitok túlságosan is sokáig hitték, hogy a jólét az isteni helyeslés jegye; hogy a hányattatás az Isten nemtetésének bizonyítéka. Kijelentem, hogy az efféle hiedelmek babonások. Nem veszed észre, hogy a szegények sokkal nagyobb számban fogadják el az örömhírt és lépnek be rögvést az országba? Ha a vagyon az isteni kegy bizonyítéka, akkor a gazdagok vajon miért nem hajlandók oly sokszor elhinni a mennyből való eme jó híreket?

⁴ Az Atya esőt ad igazaknak is, igaztalanoknak is; a nap ugyancsak süt igazakra és igaztalanokra. Hallottál azokról a galileaiakról, akiknek vérét Pilátus összevegyítette az áldozatokkal, de én azt mondom, hogy e galileaiak semmiképp nem voltak bűnösebbek, mint minden társuk, mert történetesen velük esett meg ez. Tudomásod van arról a tizenennyolc emberről is, akikre a Siloám tornya ráomlott és megölte őket. Ne gondold, hogy az így elpusztult férfiak bűnösebbek voltak minden társuknál Jeruzsálemben. Ezek az emberek egyszerűen csak ártatlan áldozatai voltak egy időbeli véletlen eseménynek.

⁵ Az életetekben végbemenő események három csoportba sorolhatók:

⁶ 1. Részesei lehettek ama szokványos történéseknek, melyek a ti és a társaitok által a föld színén élt élet részét képezik.

⁷ 2. Áldozatául eshettek valamely természeti eredetű véletlen eseménynek, valamely emberi sikertelenségnek, melyekről tudva lévő, hogy az ilyen eseményeket semmiképp nem rendezik meg előre vagy idézik elő más módon a teremtésrész szellemi erői.

⁸ 3. Learathatjátok a magatok azon közvetlen erőfeszítéseit, hogy összhangban éljete a világot kormányzó természeti törvényekkel.

⁹ ¶ Volt egy bizonyos ember, aki fügefát ültetett a kertjében, és amikor sokszor keresett a fán gyümölcsöt és semmit sem talált, hívatta a szőlőtermelőket és azt mondta: „Már három idény óta várom a gyümölcsöt e fügefán és semmit sem találok. Vágjátok ki e nem termő fát; miért terhelné a földet?” De a főkertész így válaszolt a gazdájának: „Hagyd meg még egy évig, s én körbeásom és megtrágyázom, és aztán, a következő évben, ha nem hoz gyümölcsöt, kivágjuk.” És amikor így eleget tettek a bő termést biztosító törvényeknek, lévén, hogy a fa ép és egészséges volt, bőséges terméssel jutalmazta meg őket.

¹⁰ A betegség és egészség dolgában tudnotok kell, hogy e testi állapotok anyagi okok eredményei; az egészség nem

a menny mosolya rajtatok, és a betegség sem az Isten zord tekintete.

¹¹ Az Atya emberi gyermekeinek egyforma képességük van az anyagi áldások befogadására; ezért adományozza a fizikai dolgokat az emberek gyermekeinek megkülönböztetés nélkül. Amikor a szellemi ajándékok adományozására kerül sor, az Atyát korlátozza az ember azon képessége, hogy ezen isteni felruházottságokat fogadja. Bár az Atya nem tesz különbséget az emberek között, a szellemi ajándékok adásában korlátozza őt az ember hite és azon hajlandósága, hogy mindig alávesse magát az Atya akaratának.”

¹² ¶ Ahogy folytatták útjukat Filadelfia felé, Jézus tovább tanította őket és válaszolt a véletlen eseményekkel, a betegségekkel és a csodákkal kapcsolatos kérdéseikre, de nem voltak képesek teljesen megérteni e tanítást. Egy órányi tanítás nem változtatja meg teljesen egy élet hiedelmét, és így Jézus szükségesnek tartotta, hogy megismételje az üzenetét, hogy újra és újra elmondja, amit meg akart értetni velük; és még ez után sem tudták felfogni a földi küldetésének értelmét, egészen a haláláig és feltámadásáig.

5. A FILADELFIAI GYÜLEKEZET

¹ Jézus és a tizenkettek úton voltak, hogy felkeressék Abnert és társait, akik Filadelfiában hirdették a tant és tanítottak. Az összes pereai város közül Filadelfiában fogadta el a hetvenek tanításait a zsidók és nem-zsidók, a gazdagok és szegények, a tanultak és a tanulatlanok legnagyobb csoportja, s jutottak be ezzel a mennyországba. Filadelfia zsinagógájára sohasem terjedt ki a jeruzsálemi Szanhedrin felügyelete és ezért sohasem zárta be kapuit Jézus és társai tanításai előtt. Abner ekkoriban éppen napi három alkalommal tanított a filadelfiai zsinagógában.

² Épp ez a zsinagóga lett később keresztény templom és ez volt az evangélium keleti területeken való terjesztésének kiküldési központja is. Sokáig volt a Mester tanításainak erőssége és a vidéken sokáig egymaga alkotott keresztény tanítási központot évszázadokon át.

³ A jeruzsálemi zsidóknak mindig is bajuk volt a filadelfiai zsidókkal. És Jézus halálát és feltámadását követően a jeruzsálemi egyház, melynek az Úr fivére, Jakab lett a vezetője, komoly nehézségekkel szembesült a hívek filadelfiai gyülekezetével való viszonyban. Abner lett a filadelfiai egyház vezetője, és egészen a haláláig az is maradt. És a Jeruzsálemtől való elhidegülés a magyarázat arra, hogy miért nem hallani semmit Abnerről és az ő munkájáról az Újszövetség evangéliumi feljegyzéseiben. E viszály Jeruzsálem és Filadelfia között Jakab és Abner életében végig tartott, és folytatódott valamivel Jeruzsálem elpusztítását követően is. Valójában Filadelfia lett a korai egyház központja délen és keleten, ahogy Antiókhia volt a központ északon és nyugaton.

⁴ ¶ Abner számára nyilvánvalóan szerencsétlen dolog volt, hogy nézeteltérése akadt a korai keresztény egyház minden vezetőjével. Összevitatkozott Péterrel és Jakabbal (Jézus fivérével) igazgatási kérdésekben és a jeruzsálemi

egyház fennhatóságát illetően; elváltak útjaik Pállal a bölcseleti és istentani nézetkülönbségeik miatt. Abner a világszemléletében inkább babiloni volt, mint hellén, és makacsul ellenállt Pál minden próbálkozásának, hogy úgy alakítsa át Jézus tanításait, hogy kevesebb kifogásolható dolgot találjanak benne elsősorban a zsidók, majd pedig a rejtelevallások görög-római hívei.

⁵ Így Abner arra kényszerült, hogy elszigetelt életet éljen. Egy olyan egyház feje volt, mely nem kapott megbecsülést Jeruzsálemben. Dacolni mert az Úr fivérével, Jakabbal, aki később megkapta Péter támogatását. E viselkedése eredményesen eltávolította őt minden korábbi társától. Ez után szembe mert szegülni Pállal. Bár teljes mértékben rokonszenvezett Pállal az ő nem-zsidóknál végzett

küldetését tekintve, és bár támogatta őt a jeruzsálemi egyházzal való küzdelmében, elkeseredetten ellenezte a jézusi tanítások ama változatát, melyet Pál a terjesztéshez választott. Az utolsó éveiben Abner úgy bélyegezte meg Pált, mint „a názáreti Jézus, az élő Isten Fia élete tanításainak agyafúrt megrontója”.

⁶ Abner későbbi évei során és valamivel azt követően is, a filadelfiai hívek bármely más földi csoportnál szigorúbban tartották magukat Jézus vallásához, ahhoz, ahogyan élt és tanított.

⁷ Abner 89 éves koráig élt, és Filadelfiában halt meg Kr.u. 74. november 21-én. És egészen élete végéig hűséges híve és tanítója maradt a mennyország evangéliumának.